

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.180/2025/6.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe; eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe.)
Az alperes képviselője:	dr. Lajos Károly kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közzszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (12. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 5.K.701.280/2024/11. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 35.000 (harmincötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2021. szeptember 1. és 2024. szeptember 30. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes helységli Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Nyomozó Alosztály állományában nyomozó beosztásban teljesített szolgálatot. A rendőrkapitányságon Bűnügyi Osztály és Vizsgálati Osztály egyaránt működött. A felperes nyomozói beosztásához nem tartozóan rendszeresen végzett vizsgálói feladatokat, amelyek ellátásáért megbízási díj megfizetését kérte. Szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozatszám1 iktatószámú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszakra időszakra számítottan bruttó 1.391.400 forint, a rendvédelmi illetményalap 100%-ának megfelelő megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni.

Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját, valamint (5) bekezdését jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.391.400 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Döntését a Hszt. 2. § 25. pontjára, a 2023. január 31. napjáig, majd azt követően hatályos 71. §-ára, a belügyminisztérium irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015 BM rendelet) 10. § (2) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. számú mellékletére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdésére, a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 348. § (1)-(5) bekezdéseire, valamint a nyomozás és az előkészítő eljárás részletes szabályairól szóló 100/2018. (VI. 8.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Nyer) 150. § (1) bekezdésére alapította. A tényállást a perben becsatolt iratok, valamint tanú1 és tanú2 tanúvallomásai alapján állapította meg. Rögzítette, hogy a 30/2015. BM rendelet 2. számú melléklete külön beosztásként nevesíti a nyomozói és vizsgálói beosztást. A két beosztás nem azonos, közöttük az elhatárolást a Be., valamint a Nyer. hivatkozott rendelkezései alapján a gyanúsítás közlése jelenti. Az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató egyoldalúan rögzítheti, azonban ezek meghatározása nem lehet önkényes, csak az rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azon feladatokat, amelyeket a hivatásos állományú tagnak el kell látnia, a munkakör kiterjesztő értelmezésére – a Kúria gyakorlata alapján – nincs lehetőség. A felperes a kinevezése szerint nyomozó

beosztású volt, ezzel szemben rendszeresen, szolgálati idejének jelentős részében a szolgálati beosztásához nem tartozó, olyan feladatkörök ellátásával bízta meg, amely más beosztáshoz tartoztak. Megállapította, hogy a Hszt. 2023. február 1. napjától hatályos 102. § (1) bekezdés b) pontja nincs összefüggésben a Hszt. 71. §-ában meghatározott megbízás rendelkezéseivel, az ott megjelölt „ellentételezés” a megbízási díjnak nem feleltethető meg. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja a megbízási díjra való jogosultságot nem szűkítette akként, hogy kizárólag a foglalkoztató szervezeti egység feladatkörén kívüli beosztáshoz nem tartozó feladatok ellátása esetén jár többletdíjazás. Ellenkező esetben e rendelkezés a megbízási díjra való jogosultság indokolatlan szűkítését, kiüresítését eredményezné. Mindezek alapján megállapította, hogy a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján jogosult a megbízási díjra, melynek a keresetben igényelt mértékét a törvényi középértékhez képest, a feladatellátás mennyiségére, rendszerességére, időigényességére és az okozott többletteleherre figyelemmel nem tartotta eltúlzottnak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[4] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj 50%-ra történő mérséklését kérte. Megsértett jogszabályhelyként a Hszt. 71. § (1) és (5) bekezdéseit, 102. § (1) bekezdését, a 33/2015. BM rendelet 10. § (2) bekezdését, valamint a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdését jelölte meg. Álláspontja szerint a 30/2015. BM rendelet 2. számú mellékletében a szolgálati beosztások megnevezése található csak meg, azok tartalmára vonatkozóan semmilyen norma nem rögzít követelményeket. A Be., valamint a Nyer. a nyomozó és a vizsgáló feladatokat egységes tevékenységként szabályozza, nem tilalmazza a bűncselekmény elkövetőjének megállapítása és a bizonyítási eszközök felkutatása és biztosítása érdekében felderítést végző nyomozóhatósági tag eljárását az elkövető kilétének megállapítását követően. Az elsőfokú bíróság a 2023. február 1. napjával kezdődő időszakra vonatkozóan a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontját tévesen értelmezte a Hszt. 71. § vonatkozásában; e rendelkezés alapján 2023. február 1. napjától a többletmunka és a foglalkoztató szervezeti egység feladatkörén kívüli feladatellátás a megbízási díj együttes feltételévé vált, azonban a felperes tekintetében egyik feltétel sem állt fenn. Az elsőfokú bíróság által a rendvédelmi illetményalap 100%-ában meghatározott megbízási díj mértéke eltúlzott, a felperes által végzett feladatok mennyiségével nem áll arányban, az elsőfokú bíróság a mérlegelést nem okszerűen végezte el. Hivatkozott e körben a Kúria Mfv.II.10.516/2017/4., Mfv.II.10.507/2015/4., Mfv.II.10.267/2015. és Kf.III.39.019/2021/5. számú döntéseire, valamint azok elvi tartalmára.

[5] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy az alperes a tényállást nem csupán azok jogi értékelését vitatta. Hivatkozott arra, hogy hasonló tényállású ügyben a Kúria a Kf.III.45.152/2021/4. számú döntésében a keresetet megalapozottnak találta. A nyomozói és vizsgálói beosztások különbözőségét alátámasztja, hogy azok feladatkörét a jogszabályok elhatárolják, az alperesnél is más szervezeti egységhez tartoznak, a kapitányság ügyrendje is más feladatokat ír elő részükre. A 30/2015. BM rendelet 2. számú melléklete két külön beosztásként nevesíti a vizsgálatot és a nyomozót, mely két beosztás feladatai között a határvonalat a gyanúsítás közzlése jelenti. A Hszt. 2023. február 1. napjával hatályos

módosítása nem áll összefüggésben a megbízás rendelkezéseivel, mivel a hivatkozott rendelkezés nem a megbízás szabályainál került rögzítésre. A per tárgya megbízási díj, nem a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja szerinti „ellentételezés”, az a megbízási díjjal nem azonos, annak nem feleltethető meg. Az összecszerűség kapcsán kifejtette, hogy az csak abban az esetben vitatható, ha a bíróság az indokolási kötelezettségének nem tett eleget, nem megállapítható, hogy milyen tényeket, körülményeket vett figyelembe a mérlegelése során, a mérlegelése helytelen tényadatokon alapul, ellentmondásos vagy okszerűtlen. Ilyen ténybeli hiányosságot, tévedést az alperes a fellebbezésében nem jelölt meg, mely alapján a bíróság helytállóan állapította meg, hogy rendszeresen és jelentős mértékben végzett beosztásához nem tartozó vizsgálati feladatokat. A megbízási díj törvényi kereteit a bíróság nem lépte át, helytállóan annak középértékéből indult ki, ehhez képest vizsgálta a csökkentő és növelő tényezőket, melyeket az elsőfokú ítélet tartalmaz.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[6] A fellebbezés – az alábbiak szerint - nem megalapozott.

[7] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatokor figyelembe vette, hogy az alperes a tényállás tisztázottsága tekintetében – a többletmunkavégzés mértékére vonatkozó bírói következtetés kivételével – eljárásjogi jogszabálysértést nem állított, az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól; továbbá a megbízási díj mértéke körében az elsőfokú bíróság által elvégzett mérlegelést vitatta. Ez azt jelenti, hogy az ítéltábla az alperes fellebbezését kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyíték értékelés mellett vizsgálhatta. Ekként a jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[8] Az alperes a vizsgálói feladatok ellátásra, annak mértékére vonatkozóan becsatolt felperesi kimutatás adattartalmát nem vitatta, azt elfogadta, fellebbezésében azzal érvelt, hogy ezen feladatok a felperesi beosztás részét képezték, a megjelölt többletfeladatok a nyomozói beosztás feladataitól nem elhatárolhatóak. Az összecszerűség kapcsán pedig a többletmunka mértékét vitatta, mely – álláspontja szerint – csak a munkaidejének kis részét tette ki, így annak mérséklése indokolt.

[9] Az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki abból, hogy az alperes jogszerűen utasíthatta a felperest olyan feladatok elvégzésére, melyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak és ahhoz igazodtak; ezen jogosultsága azonban nem

sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását. Megalapozottan foglalt állást arról is, hogy amennyiben a felperes a megbízást az eredeti szolgálati beosztása ellátása mellett, az alól nem mentesítve végzi, ezért a többletszolgálatért díjazásra jogosult [Hszt. 71. § (5) bekezdés].

[10] A Kúria joggyakorlatát hivatkozva szintén helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy a munkáltató csak az állománytáblában rendszerezített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni; ez a felperes esetében a nyomozó beosztás volt. Jogkérdés annak megítélése, hogy a mely feladatok tartoznak a nyomozói, valamint a vizsgálói beosztás körébe, amely tekintetében az elsőfokú bíróság jogszerűen foglalt állást. A 30/2015. BM rendelet 2. számú melléklete egymástól külön beosztásként rendszerezítette a nyomozó, illetve a vizsgáló beosztásokat, tehát a nyomozó hatóság feladatainak ellátására nem egyetlen, hanem több beosztást hozott létre. Ezen beosztásokhoz tartozó munkaköri feladatokat jogszabály vagy a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 23. § (4) bekezdés c) pontja alapján kiadott normatív utasítás (ORFK utasítás) nem részletezi, arról a jogalkotó a büntetőeljárás szabályokban gondoskodott. A Be. 348. § (2) bekezdése alapján a nyomozás felderítésből és vizsgálatból áll; a Be. LX. Fejezete rögzíti a felderítés, míg LXI. Fejezete a vizsgálat külön eljárási szabályait; a Be. 31. § (2) bekezdése értelmében a nyomozó hatóság az előkészítő eljárás és a felderítés során önállóan, a vizsgálat során az ügyészség irányításával jár el. A Be. 866. § (1) bekezdés b) pontja alapján kiadott Nyer. a nyomozásra vonatkozó eljárási szabályok között rendelkezik a nyomozás megindítása, elrendelése (70-75. alcímek), a felderítés (76. alcím) és a vizsgálat (78. alcím) szabályairól. A felderítés és a vizsgálat szakaszai közötti elhatárolást a gyanúsított kihallgatás (77. alcím) eljárási cselekménye jelenti; jogszabályi kivételekkel, amennyiben a gyanúsítás közlése (Nyer. 144. § (1) bekezdése) törvényi feltételei megállnak, az ügyészség által irányított vizsgálatot kell lefolytatni (Nyer. 147. § (3) bekezdés), ennek hiányában a felderítés szabályai szerint folytatódik az eljárás (Nyer. 146. § (3) bekezdés).

[11] A fentiek szerint a nyomozás eljárási folyamatában közreműködő nyomozó és a vizsgáló munkaköri feladatai között éles határ nem állapítható meg ugyan, azonban a vizsgáló és a nyomozó feladatai egymástól alapvetően elhatárolhatóak. A felperes munkaköri leírásában rögzített nyomozási cselekmények lefolytatása a nyomozói beosztás, míg a vizsgálati cselekmények a vizsgálói beosztás részét képezhetik. Az elsőfokú bíróság helyesen tulajdonított jelentőséget annak a körülménynek, hogy a nyomozó hatósági feladatokat ellátó alperesnél a 30/2015. BM rendelet 2. számú melléklete elkülöníti a nyomozó és a vizsgáló beosztást, és helyesen állapította meg, hogy a felperes rendszeresen vizsgálói többletfeladatokat látott el. A másodfokú bíróság nem osztja az alperes azon álláspontját, hogy a nyomozó és a vizsgáló beosztásokhoz ugyanazon, a nyomozó hatóság által elvégzendő büntetőeljárás feladatok tartoznak, legfeljebb hangsúlyeltolódás állapítható meg, mert ezen értelmezés a külön beosztásokkal kapcsolatos jogszabályi rendelkezéseket kiüresítené. Az alperes álláspontjával szemben a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladat nem a munkaidőn felül, túlmunkával ellátott feladatot, hanem az adott beosztáshoz nem tartozó feladatot jelenti, amely vizsgálói feladatokat a felperes kétségkívül a nyomozói feladatai mellett látta el. Az irányadó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett Kf.VII.45.079/2021/6. számú ítéletében – amely ügy tényállása szerint a felperes nyomozói beosztása mellett vizsgálói feladatokat is ellátott, és részben e körülmény miatt ítélték meg számára megbízási díjat – a Kúria kiemelte, hogy az alperesnek

azonban az a joga, hogy a felperest a bünyügyi segédelőadó, később a nyomozó beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. Az alperesnél a felperes bünyügyi segédelőadó (majd nyomozó) beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). A munkáltató egyoldalú utasítási jogával a kinevezés szerinti beosztás (munkakör) keretein belül határozhatja meg a munkaköri leírásban a felperes által ténylegesen ellátandó feladatokat. Mindezek szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának megsértése nem állapítható meg.

[12] Az alperes arra is alaptalanul hivatkozott, hogy a 2023. február 1. napját követő időszakra az elsőfokú bíróság által megállapított megbízási díj a felperest a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja alapján nem illeti meg. A kereseti kérelem szerinti megbízási díjra való jogosultság megállapítása szempontjából relevanciával bíró körülmény, hogy a Hszt. 2023. február 1. napjával bekövetkezett módosítása során a jogalkotó a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerint jogcímet megtartotta, és – „A szolgálati viszony tartalma” elnevezésű X. Fejezetben meghatározott rendelkezésektől elkülönítetten, „A szolgálati viszony módosítása” elnevezésű VIII. Fejezetben – továbbra is szabályozni kívánta akként, hogy annak megállapítását az újrashabályozott (3) bekezdésben a korábbi szabályokhoz képest szigorúbb feltételekhez köthette. Nem vitás, hogy a hivatásos állomány tagja – a jogalkotó szándéka szerint – a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja értelmében az ott megjelölt egyes szolgálati feladatait a rendes szolgálatteljesítési idején belül külön ellentételezés nélkül köteles végrehajtani. E szabály azonban nem jelenti azt, hogy amennyiben e többletfeladatot az állomány tagja rendszeresen, tehát nem eseti jelleggel, és számára jelentős többletmunkát eredményezve végzi, annak ellentételezésére ne lenne jogosult, mert a bíróságnak a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (3) bekezdését és 102. § (1) bekezdés b) pontját együttesen és egymásra tekintettel kell értelmeznie. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának módosítása a hivatásos állomány tagját általános jelleggel a megbízási díjra való jogosultságból nem zárja ki, ezen értelmezéssel a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja, valamint (3) bekezdése kiüresedne. Ezért a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának ezért csak olyan értelmezése lehet helyes, amely a 71. § (1) bekezdés c) pontja és (3) bekezdése alkalmazásának is teret enged, mert utóbbi rendelkezések – ellenkező kikötés hiányban – elsősorban a hivatásos állomány tagja rendes szolgálatteljesítési idejében [Hszt. 134-137. §-ai] ellátott többletfadataira vonatkoznak. A szolgálatteljesítési időn túli túlszolgálat [Hszt. 139. § (1) bekezdés] ellentételezését külön rendelkezés [Hszt. 140. §] tartalmazza. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra jogosultság 2023. február 1. napjától a (3) bekezdésében meghatározott két többletfeltétel teljesítésével, azaz nem eseti jellegű és jelentős többletmunka elvégzése esetén állapítható meg. Ehhez képest a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pont második fordulata az ellentételezés megfizetése alól abban az esetben mentesíti a munkáltatót, ha a szolgálati beosztáshoz nem tartozó, a hivatásos állomány tagja végzettségének, képzettségének megfelelő, a szervezeti egység feladatköréhez tartozó feladatellátás a rendes szolgálatteljesítési időn belül eseti jellegű vagy nem jelentős többletmunka. Így az alperes érvelésével szemben a Hszt. 102. § (1) bekezdése nem minden, a rendes szolgálatteljesítési időn belül történő, a hivatásos állomány tagja beosztásához nem tartozó feladatellátás ellentételezése alól mentesít. A másodfokú bíróság utal arra, hogy a jogalkotó a belügyi ágazatokat érintő törvények módosításáról szóló 2024. évi LXXVII. törvény – Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját és (3) bekezdését 2025. január 1. napjától hatályon kívül helyező – 87. §-ához fűzött indoklásában maga is rámutatott a 71. § (1)

bekezdés c) pontja szerinti megbízási díj megállapításának fenti feltételeire, és a továbbiakban ezen jogcímet nem kívánta hatályban tartani.

[13] Mindezen jogszabályi előírásokat szem előtt tartva az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította meg, hogy a felperes az érintett hónapokban a Hszt. 71. § (3) bekezdésében írt nem eseti jellegű, jelentős többletmunkát végzett. Az alperes által nem megdöntött tényállás szerint a felperes által végzett vizsgálói többletfeladatok ellátását az elsőfokú bíróság okszerűen értékelte rendszeresnek és jelentős többletmunkának.

[14] Miután az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, azt az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg; a másodfokú bíróságnak a felülbírálat keretében az elsőfokú bíróság ezen mérlegelési tevékenységének jogszerűségét kellett vizsgálnia. Ezzel összefüggésben a legfontosabb kérdés a hatásköri anyagi jogi szabályok vizsgálata, vagyis az, hogy a jogilag kötött mérlegelés a jogszabályok keretei között történt-e. Amennyiben ugyanis a jogszabály a mérlegelés szempontjait meghatározza, a másodfokú bíróságnak a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között azt kell megítélnie, hogy az elsőfokú bíróság a döntése meghozatalánál érvényesítette-e ezeket a törvényi előírásokat.

[15] Az ítéltábla – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára az okszerű mérlegeléssel szemben felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít – megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály [Hszt. 71. § (5) bekezdése] által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 100%-ában határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett, az ítélet indokolásában kifejtett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) és 33/2015. BM rendelet 10. § (2) bekezdései szerinti kritériumok közé. Az elsőfokú bíróság az arányosság vizsgálatánál figyelembe vette, hogy a beosztásán kívüli feladatokat a felperes rendszeresen, nem eseti jelleggel látta el és azok a szolgálati idejének jelentős részét kitették; a szolgálati feladatok ellátása jelentős többletmunkát eredményezett; ugyanígy azt is, hogy a többletfeladatok ellátása a felperes saját beosztásába tartozó munkaköri feladatainak ellátásától vont el jelentős időt, amely körülmények együttesen jelentős mértékű többletfeladatként értékelendők. Az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége a jogszabályban rögzítetteknek megfelel, összhangban áll a megállapított tényekkel, okszerű, ellentmondásmentes, így önmagában az, hogy az alperes a megállapított összeget a többletmunkával aránytalannak tartja, nem teszi jogszabálysértővé a mérlegelést.

[16] Az alperes által a fellebbezésben a mérlegelés körében hivatkozott kúriai döntések kapcsán az ítéltábla rámutat, egyrészt az Mfv.II.10.267/2015. számú döntés a BHGY-ben közzé nem tett határozat, amely a Kp. 99. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés megalapozására nem lehet alkalmas; másrészt az Mfv.II.10.516/2017/4. és Mfv.II.10.507/2015/4. számú döntések – az azóta megváltozott jogszabályi környezet okán – jelen jogvita megítélése szempontjából irányadók nem lehetnek, figyelemmel arra, hogy a szóban forgó döntések – az alperes által sem vitatottan – a fegyveres szervek hivatásos

állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (rég. Hszt.) szabályozási rendszerén, metodikáján alapultak. Végül a Kf.III.39.019/2021/5. számú eseti döntés elvi tartalma, valamint indokolásának releváns része – [25] bekezdése – szerint a rendvédelmi szerv tagja által ténylegesen elvégzett feladatokat egyedileg megvizsgálva kell arról dönteni, hogy a többletfeladat a Hszt. 71. § (5) bekezdésében meghatározott százalékos keretek között milyen mértékű megbízási díjat von maga után. Ez utóbbi döntés tehát csupán a mérlegelés szükségességére, és egyedileg vizsgálandó szempontjaira utal, mely követelményeknek az elsőfokú bíróság ítélete eleget tett; e határozattól jogkérdésben való eltérésre pedig egyebekben az alperes nem hivatkozott.

[17] A másodfokú bíróság a fentiek okán az összecszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 100%-ában történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket [Hszt. 71. § (5), 33/2015. BM rendelet 10. § (2), 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdéseit] nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; ily módon nincs jogalap a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására.

[18] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[19] A pereszes alperes a Kp. 35 § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja és 3. § (5) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgy értékhez igazodó és a jogi képviselő által kifejtett munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[20] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdés és 46. § (1) bekezdés alapján meghatározott (111.312 forint) összegű fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[21] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. § alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[22] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. szeptember 16.

dr. Kecskés Zsófia s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró